

Bodó Csiba Gizella

Kapuk

Bodó Csiba Gizella

Kapuk

Bodó Csiba Gizella

Kapuk

Címlapfotó:
Bodó Csiba Gizella
Nap-kapu – Bolívia
Belső fotók:
Bodó Csiba Gizella

A könyv a szerző magánkiadásában jelent meg
2010.

© *Bodóné Csiba Gizella – 2010.*

ISBN: 978-963-06-8804-8

Tipográfia és borítóterv: *Moharos Terézia*
Nyomda:
Szent Gellért Kiadó és Nyomda
Starkiss Kft.

Minden jog fenntartva

2009

Kedves Olvasó!

Öröm és megtiszteltetés számomra, hogy kedves barátom legújabb verseskötetét ajánlhatom az Olvasók figyelmébe.

Én, magam részéről, mindig csodálkozva állok meg egy-egy kapu előtt. Mindig gondolkodásra készítenek annak a lehetősége, hogy egy új világ az, amibe belépünk egy kapu küszöbét átlépve.

Régen azonban másként volt. Ha megnézzük a régi kapukat, sok mindent leolvashatunk róluk. Amikor belépünk egy kapun, egy más világba érkezünk. Majd' minden kapun belül egy külön szigethez hasonló béke-pillanat fogalmazódik meg, amelyet az ott lakók próbálnak megvalósítani. Kiragadni ezt a szigetet az élet viharából és valami olyant megélni, amire mindenki vágyik, amit mindenki megélni akar. Ennek megfelelően, kisebb-nagyobb kapukat épít magának az ember.

Ha nyitott szívvel, befogadó lélekkel olvassuk a verseket, akkor megismerhetjük írója belső világát – ezáltal mi is gazdagabbak lehetünk.

Moharos Terézia

Ó éven túl

Rakéták sivítanak ég felé,
Visszaesnek égetten utca zajba,
Lármás, mámoros köszöntés
Itt békés a durrogó hozsanna.

De valahol mindig háború,
Felugatnak minden évben
Új tűzkutyák lecsapott,
kabát alatt settenkedő éjben.

Cirmos néma a reggel
Zúzmara mintázta fák hegyén,
Varjak serege formál glóriát
Fehér reggelen, feketén.

Pihen pillanatot a rohanó idő,
Dermed a kép megállt filmen,
Léptünk-e előre Föld Veled
Ó éven túl, Új éven innen?

Bp. 2009. január 3.

Nem én uralkodom

Uralkodó vagyok
Úgy érzem néha-nap,
Jegyzem – magam felett –
Uralkodásomat.
Lelkem törékeny agyagcserép,
Százszor kiégettem,
Mégis újra kiég, s
Ehhez a csalódás
Szikrája is elég.
Fájdalmak izzasztó kamrája
Lesz erőssége, megtisztulása,
Máz nélkül, gyöngyöző homlokom
Göbös pórázát kezédbe adom.
Új esztendő lantján
Új dalt faragok,
Vezetsz, s így már
Nem én uralkodok!

Bp. 2009. január 3.

Sopron

Kapuk

A kapu, min érkeztem
Rég bezárta szárnyait,
Melyen majd kilépek
Még zárt erőd,
ködfüggönnyé válik,
előttem a vég előtt.
Hányszor kerekedik
a hold közben,
Hányszor lesz aratás,
öreg mérföldekre,
vagy szűk méterre
A Vég-állomás?
Pusztít-e őrjöngő szél
Hol most az otthonom,
Jéghegyekkel harcolok-e
Még Élet-Antarktison?
Szemem bíbor nap-utat
Hányszor kísér,
Felhangzik-e még
Hajnali szerenád,
Mielőtt minden véget ér?

Bp. 2009. január 5.

Magtalan fogadalmak

Hány fogadalom
Süllyedt el hóban,
Fagyott meg tóban
Nád-csutkák között.
Mire kitavaszkodott
Didergő szóban,
Már oszlóban
Mállott szét
Halvány emlék-láp fölött.
Nem fogadalom,
Nem az én akaratom
Csak elindulás,
Csak azonosulás
a jóval, s terítve ránk
A varázs, hogy
Működik az a malom
Mi kenyérnek őröl,
S a magon
Reped a héj-páncél,
beteljesül
Száz évnyi sóhajom,
Miből kaput ível
Felettünk a cél.

Bp. 2009. január 11.

Szmog riasztó

Fojts meg szmog
Ha nem bírsz magaddal,
De ne terülj rá a világra
Hagyd, hogy sírját
Mindenki maga ássa.
Ne buzgólkodj te is az élen,
Élsz a rákkal, s a
Tüdőembóliával egy kenyéren.
Annyian vagytok már
Pusztító koporsószegecsek,
Mitől vagytok ily virulensek?
Ideje lenne szűnnötök,
Oszoljatok!
Krematóriumba veletek!

Bp. 2009. január 11.

Vannak még ünnepek?

Ültök-e még otthon közös ünnepet,
Együtt-e még a család fehér asztal mellett?
Mond-e tósztot családfő, Ő a rangidős?
Ünnepek, mit gyerek hordoz bár hány esztendő.

Éjszakába nyúlik-e még jó beszélgetés,
Felnőtt szó, pipafüst, gyermek nevetés,
Sakkozás tél időn vaskályha előtt,
Születés- vagy névnapon gulyás, bográcsba főtt?

Fagyos téli reggel malac pörzsölés,
Húsvétkor kosárban tojás cipelés,
Március 15. fehér új cipő,
Petőfi-vers mondás, szabadba vivő?

Majálisra készül-e majális kosár,
Falu végén – lányt eladó – majálisfa áll?
Elballag e jó kedvvel a legnagyobb diák?
Tarisznyában nincsen más csak néhány jó tanács.

Üldögéltek Apával a nádas szélibe,
Tisza-sodrás ajándéka-e a süllő kecsge?
Augusztusban Szent Istvánra gömbölyű kenyér,
Iskolába együtt mentek szeptember elején?

Októberi őszi napon munka s dalolás,
Pálinkával köszönt reggel, víg puttonyozás?
Estére a cigány húzza, szüreti a bál
Hajnalig a jó muzsika s a lábad meg sem áll?

Volt-e közös dióverés, „ezerjó” szedés,
Jól esik-e dértől fehér elcsendesülés?
Angyal szárnnyal indul-e majd advent idején
Az a boldog, belső béke, mi Karácsonyra ér.

Család? Közös ünnepek? - már nem is tudom,
Magányosan üldögélek egy kopott padon.
Száz szál gyertyát fújnak bennem, nincsen már korom
Együtt ül a Család egy mennyei nagy toron!

Bp. 2009. január 23.

Hát leltározhatunk

Kamarás Klára: Leltár c. verséhez

Ó Kedves! Hát leltározhatunk,
Hogy kik vagyunk, s mit hagyunk,
S számba vehetjük az időt,
De ne csipkézzük mi a szemfedőt.

Míg gondolat van, mit gondolat hozott,
Lehet, bár sok minden elkopott,
Tollak hegye, s tinta az ujjakon,
Százak merengenek el egy-egy sorodon.

S ha egyetlen szónk marad örököül,
Elvetett mag, duzzad, zöldül örül,
Jövőre már száz szem széllal repül,
Rétekre pipacs-tengerként terül.

A leltárt hát ne készítsük el,
Csak rakjuk hegynyi boglyára fel,
A megannyi nyáron gyűjtött kalászatot,
S ha akar majd az utókor – tőlünk is arat.

Bp. 2009. február 11.

Hollókő (világörökség)

Kiáltás

Felhőt karcoltak a házak,
Vagy faluszélén hóban térden álltak,
Város-gyomrok energiát faltak,
Madarak – az éneklők – némán kihaltak.

Minden fűrész legyilkolt már minden élő fát,
Etetni sem győzte a zsigerelt világ
Ezt a mindent faló ős-kazánt,
Égre kell tán felírnunk, hogy e Föld
A hazánk?

Bp. 2009. február 11.

Kikelet

A zsugori tél lassan eloldalog,
Kertek alján apró csőr, nyitottan csacsog,
Szólít tavasz friss öröme; gyere ki, gyere-ki
Hallod-e? Nem tudsz betelni vele!

Az öreg bokor ágain is nyílnak jázminok,
Kiszínesednek a téltől fakó, alvó házsorok,
Ezüst-zöldbe öltözik a szűz olajfa ág,
Mosolyt bólint a kankalin, s rá a hóvirág.

Mindig újat hoznak, mindig tavaszok,
Csak az ember ki nem örül, mindig nyavalyog.
Nyesd le száraz ágaid, elhalt gondokat,
Letaposott agyagból is emeld fel magad.

Bp. 2009. február 19.

Tánc

Salome, – Ma kinek fejéért táncolsz?
Hatalom ígéreteihez kiket láncolsz?
Tálcád holnap üres marad?
Király! Melyik fiadnak üzensz hadat?

Nehéz az igaz szót viselni, Te aztán tudod.
Az uralkodás nem csak ennyi, hogy
Mulatsz, s udvarod mulattatod.
Bokaperec csörög, vér csöpög
legyőződ undorod?

A kétely fekete szikláin tobzódó hullámok
Megáll a zene, Ti vajon megálltok?
Hajnalra a börtön rácsán néma üzenet,
Lefejezték! De lefejezhető-e a lelkiismeret?

Bp. 2009. február 21.

Scarabeus

Született kicsiny bogár, kicsit sután,
Kicsit bátran, nagyon gyengén állt
A helyzet magaslatában.
Induláskor útjára egy porszemet kapott,
S e porszemre, mi elé pottyant,
Mindent felrakott.
Galacsinja az út során minden felszedett,
Útravalót, intelmeket tovább görgetett.
A növekvő Élet-rögre minden feltapadt,
Ami gyengén rögzült az majd leszakadt.
ő sürgött fürgén tolva egy hegyet,
Az nőtt, ő haladt, s remélte azt a nagy kegyet,
A csúcson megláthatja majd a lényeket.
Ezerszer izzadt meg, fagyos éjjel fázott,
Smaragd szárnya remegett ha netán hibázott.
Olykor megállt volna, de folytatnia kellett
Nem engedhette el e begyűjtött terhet,
a mérhetetlen tömeg mindent eltemethet.

Igyekezett, dúdolgatott egy kis éneket;
galacsinom gömbölyödött, viszem terhemet,
út-rajzolta létem célja,
hogymint hasznos legyek,
csillagokba ez van írva, hát így is
teszek!

Ganajtúró kicsi bogár, szorgos volt nem bús
Élte csúcsán úgy tisztelték: a kék scarabeus.

Bp. 2009. február 21.

Húsvéti ajándék

A föld gömbölyű peremén állok,
Leugorjak? Berepüljem a világot?
Vagy lépjek milliót, lassan araszolva,
Kezdem előlről újra meg újra?

Add, hogy érezzem: szeretnek!
Hát nem kegyelem kik Húsvétkor születnek?
Húsvét napja most is születésnapom,
Ajándék a szereteted, mindig megkapom!

Bp. 2009. február 21.

Élet

Elfogadlak-e,
Elfogadsz-e engem,
Átölelni képes vagy-e
Féltő szeretetben?

Mozdulunk-e ébredésben,
Nem késve le a világot
Szédült tempóban rohanás
Mikorra belátod,

Hogy nincs már időd
Ezt kell emésszed,
Valósítani élettervet,
Nem gerjeszteni félszed.

Enyészet és korrózió,
Lelked izgalom rágja,
Szemlélődő szeretetért
Jöttünk a világra.

Ne engedd, hogy
Szétszórjanak, még vagyunk,
S érkeznek valakik
Akiknek hagyunk,

Talán egy tanmesét
Talán egyetlen szavunk:
Volt egy életünk,
S az sem a birtokunk!

Bp. 2009. február 21.

Sopron

Munkáld a lelked

Csiszold mint a kemény követ,
Tündököltesd fel a nyolc-szöget,
Mit élet-penge homlokon élezett,
szórjon szikrákat írszed.

Sötét sikátorokban ne tévelyegj,
Kis fényeidre figyelj, ha hagynak,
Ha nem, hát magadnak kell, hogy
Vak-kanócod fellobbantsad!

Fájdalmaid üllőre pakolták,
Te leszel ütője, kovácsa,
Erőd lelkedben összeroskad,
Vagy állva vársz életre-halálra!

Bp. 2009. február 22.

Test-szerkezet

két ütemben

I.

Bordák kosarában lüktető,
Sejteknek oxigént küldő tüdő,
Testem szerelemre vágyó ünő,
Egységben egyesülő, csodatevő
Szerkezet a pusztá létével,
Világra jöttével, működésével,
Megfejtését magában hordozó csoda!
Talán meg nem érthető soha,
Hogy hogyan áll össze e két lábon járó
Különleges, önmagmában már remek
Egyetemes szerkezet, melyet a világ
Legtökéletesebb keze, órás-Mestere
Épített egybe, békét táplálva
Minden részébe, s az ember
Nem védi, – lehet nem érti –
Micsoda kincset adott a
Mester mikor összerakott
Milliónyi extra-anyagot,
Gyémánt alkatrész-darabot
Létünkért.

II.

Szív-őr

Szív-verésünk, az óra ütése,
Életjelek kapott időre,
Felismert vagy ismeretlen
Kegyelmek figyelmeztetője.
Dobbanását, ketyegését e
Lélegzettel működőnek
Elfogadjuk, fel sem fogjuk,
Utána sikoltjuk a veszendőnek.
Az idő velünk dolgozik,
A szív lüktetése porszemek
Elengedése, alázuhanása,
A homokórát – szíved szerint –
Fordítanád majd újra-indulásra
Ha későn dobban a döbbenet;
vigyázz gonddal, szeretettel
lelked templomára!

Bp. 2009. április 23.

Kaláris – szemek

Cseppekben engedi el
Az eresz jég-kalárisát,
Tél-gyöngyeit böjti szelek
Fűzik, sodorják tovább.

Fiatal vesszőn volt egykor,
Ma palackban őrzött óbor,
Minden beérik egyszer,
Ha jó életet él, jókor!

Balett cipőben spiccen állva,
A gyermekkor balerinája
Violin-kulcsot formázó forgása
Fátyol, Ravel muzsikára.

Kakasok, viadalok,
Gágogások és libák,
Élősködők és választottak
És handabanditák!

Cseppkő: két karszt-kar, míg újbegyével
cseppekben összeér,
eltelik csekély
400 ezer év.

Bp. 2009. április 24.

Fák között besüt a nap

Kígyónyelv hegyén sziszeg a harag,
Nyakad köré tekeredik és fojtogat
E roppant erejű hulló, hatalmát féltő
Tekergő, bekúszik elmédbe
Médiák polip-zöld mételye,
Befonja csápjával védtelen agyad
Ha elkábulsz, s hagyod magad.
Látod? Fák között besüt a nap.
Felrebben épp egy madár csapat
Olyan béke van, nincs rá szavad,
Érzed a lelked milyen szabad?
Szivárvány-szövetség ég és föld között,
A káosz mára közékük költözött.
Csak addig terpeszkedik míg hagyod,
Hogy mérgezze mi időre, vagy azon túl
Birtokod.

Bp. 2009. április 24.

Visegrád

Gyűjteményem

Gyűjtögetett, szememben hordott
Naplementék, zalai dombok,
Zempléni fények, féltett kincsek, őrzöm
Emlék-amforában ismeretlen ősom.

Fülem járatában csengő harang-hangok,
Vadludak hátán utazó kalandok,
Tó és Hold közére ráfeszülő híd-ív,
Bánatos gyönyörűn dallamozó pán-síp.

Kezem tíz ága fogott lángot, tüzet,
Korommal teleírt száz öreg füzet.
Tenyerem üres, felétek nyitottan,
Homlokon pihenve talán gyógyítottam.

Lábamba gyűjtöttem mérföldeket,
Ki távol van hozzam kicsivel közelebb,
Szólitottak útszéli fák, rögök, apró kövek
Gáncsot nem vetettek, botlást épp eleget.

Lelkem tárában e gyűjtemény-halom
Vigyázó őre lett az ős-bizalom.
A szívembe költözött hit-hatalom vagyon
Gazdag gyűjteményét reátok hagyom.

Bp. 2009. március 9.

Bál után

A bálnak lassan vége van,
Kitáncoltam-e jól magam?
Párom éjfélkor elveszett
Valaki szólított, keresett.

Felkért, új táncra hívott,
Fülembe más titkot súgott,
Tiszta szemébe néztem;
Hangos a zene, nem értem.

Csendet kért s hallgattam,
Különös varázsát hatni hagytam.
Vezetett, életet táncoltam,
Pirkadatra új híve voltam.

2009. március 6.

Csalóka

Ó! Tavasznak friss napja,
Nem csaló vagy, csak csalóka,
Ráheveredve dombodra,
Hátunkon finom ciróka.
Körbe táncol a jóleső meleg
Fény-sugár sereg,
Arcot paskol szertelen szeled,
E szerelmes gyerek,
Puha barkában dorombol,
Ha kicsit marad,
Felpattan s huncutul
Százfelé szalad,
Amikor látja, hogy
Lábadról levesz,
Kedvességére máris
Háromszor tüsszentessz.

Bp. 2009. március 5.

Város-pár

Derekadon Duna öve,
Melleden Buda smaragd köve,
Koronád hegyén Szabadság szobor,
Visszatükröződése a pesti oldalon.

Virágból diadém a Margit-sziget,
Rokolyád fodrában a Város-liget,
Arany mellényed végig gombolják,
Operát dúdoló Andrási-paloták.

Szépek vagytok így együtt: Pest és Buda
Smink nélküli asszony, s büszke Ura.
Frigyetek hány éve megkötöttem,
Összemosolyog néhány szerelem-gyerek!

Bp. 2009. március 5.

Budai vár (*világörökség*)

Valahol ha vagy

Valahol ha vagy
Magányos farkas,
Erdőt járó nyugtalan,
Apróknak hatalmas.
Lehetek még Neked
Lencse végén fókusz,
Száz-színű festék,
Ecsetben a mókus,
Üres pohárba
Töltött vörös borod,
Szomorú népdalban
Nem az öreg korod,
Palettán szivárvány,
Masinához állvány,
Tihany felett,
Kopasz dombon
Egy félénk kiáltvány!
Keress öreg farkas
A folyópartokon,
Kósza vers-sorokban,
Csonka várfokon,
Keress amíg tavasz,
Fütyül böjti szél,
Kereslek míg tavasz,
Addig van remény.

Bp. 2009. március 9.

Nagypéntek

Könnyeim íze, mint
Holt-tenger vize,
Ínyemen a Genezáret-tava
Pirosra sült Péter-hala.

Böjti szélről tépett levél,
Csendesült szív majd véget ér
A gyűlölködés, veszedelem
Gerle repül Veled, Velem.

Elnyugszik a homokvihar,
A távoli is eljön hamar,
Élet-tettünk jó nagy pajzsa,
Végszavunkat letakarja.

A semmiből jöttem
A mindenségbe térek,
A mindenségből jöttem,
Várnak, hazaérek!

Bp. 2009. március 9.

Esti visszapillantó

Valami elmúlt,
Valami nem várt,
Valami félút,
Valami elszállt.
Utána néztem,
Szemem homályba
Veszett, a testem
Bogarak rágta
Faládikába.
Ismert enyészet,
Ismerni véltem,
Kicsi részt kaptam
A tört egészben.
Elixir töltve
Apró fiolába,
Életet kiinni
Most kell
E Világba!

Bp. 2009. március 9.

Tavaszbá szaladva

Vedletten omló rögök között
Rétekre belvizek terülnek,
Akác liget-sátorból kikandikál
Csordányi, kíváncsi őz-tekintet.
Szelíd paták hasított nyomát
Őrzi a hűséges talaj,
Fakult smaragd a Balaton vize,
Egy halfaj holnapra kihal.
Szél-rózsa rúzsozza
Arca pírját, egy lány
Kecsesen pogácsát tesz eléd,
Kopasz fák kelletik magukat,
Felhő-copfokat fon az ég.
A szél rájuk sem hederít,
Hódítani készül dombokat,
Csók záporral,
nem futó kalanddal –
termékenyíteni a lombokat.
Aludni tért a tél
Ezer csüngő fagyöngy-kosárba,
Hófoltokban lyukas cipőjét,
Maszatos rongyait hagyva hátra.

Bp. 2009. március 9.

Sümeği vár

Mélységet tapasztalni

Dobbantottál!
Ugorj hát fejest
Tenger mély vizébe,
Kék óceán fenekére,
Zúgjál le súlyos erővel
Mélységet tapasztalni,
Reád nehezedő, feszítő,
Hatalmas erőt
Hagyni hatni,
S e mélységből
Engedd, hogy
Lökve hullám hegyekre,
Könnyű tested
A víz emelje,
Hozza libegve,
S ott eleresztve,
Egy percet pihenve
Feküdj tenger-testre,
Mint egy darab fa,
Melyre mélységek
Tapasztalata tapad,
Hínár-kígyók már
Nem húzzák lábadat,

Nem nyomja tődő,
A szád szabad,
Fényesre fest, szárít a Nap
Engedd el magad,
Hagyd, hogy hasson
Egy magasabb akarat!

2009. március 12.

Tűz-néző

A vastag falak még őrzik a telet,
Kívül tapogatja áprilisi meleg,
Tófeji, zöld csempék tulipán mintája
Hasábfák szálait fogadja magába.
Papír zizeg, gyufa sercen,
Száraz vessző mohón-faló lángot etet,
Láng-nyelv csörtében küszködve veszti
Ifjú formájukat karcsú törzsek, agg gyökerek.
Egyik sem győzte ennek a csatának,
Lángok a fában, fák a lángba vesznek.
Lobogó fények égett ágba halnak,
Legyőzött lombok hamuba roskadnak.
Sejtelmes árnyék a sötét falon libeg,
Két gyenge láng tesz egy utolsó kísérletet,
Kupolát formálnak, sziszegő láng-kezet,
A hamuvá lett élet felett,
Talán imádkozzák a végső ítéletet.

Bp. 2009. ápr.23.

Valaki felesel bennem...

Valaki felesel bennem,
Valaki ellentmond nekem,
Én döngetem odabent a falat,
Vagy énem magamon kívül maradt?
Jól hallom? – megszólal bennem szavad:

- Rázod a rácsot lelkedben,
kezed görcsösen rátapad,
Te zártad test-börtönödbe,
Te szabadítsd hát ki magad!
Hagyd szállni sólyom madarad!
A kalitka ajtó vékony fátyol,
Szellő járta éjszakából szőtt
Csillag-flitteres lepel,
Belső öröm tépheti fel,

Hogy szárnyalhass,
Ahhoz repülni kell!

2009. április 25.

Diósgyőri vár

Felébredtem

Vállam ólom,
Ólom vállam
Itt tart a sűrű matériában.
Felszállnék könnyű
Madár-trillában,
De a vállam,
Az ólom vállam
Lehúz, legjobb az ágyban.

Fáradt vagyok,
Kiásott lelet,
Amilyen több ezer
Éves szobor lehet.

Ringat az éjjel,
A hajnal mégis fáradt,
Arcom napszínezte tegnap,
De a lelkem sápadt.

Nézem a lassan ringó,
Bekandikáló ágat,
Fényes, napsütötte reggel,
Felébredtem,
az ember többet mit kívánhat?

Bp. 2009. április 27.

ANYÁK-NAPi emlékezés

Sosem ismertem zalai Nagyapámat,
Ki szerette a társaságot, s a kártyaszobákat.
S nem nézhettem Nagyanyám
Szép szemébe, ki belehalt
A kilencedik gyermek-szülésbe.
Anyám ott született a Deák Ferenc házba',
S a nyolcadik X-en túl is, Anyja kezét
Várta – ahogy gyermekként – homlokára.

Megcsókoltam fájdalmasan,
Tettem kezét a kórházi ágyra,
készítettem a közeli találkozásra.
Vajon hitte-e, szótlanul szemembe nézve,
Hiszen azt sem tudtam volt-e
Halvány hite, valahol a lélek-mélybe,
nehéz, zaklatott, küzdelmes életében.
Hajnalban elment, e titkot magával vitte
S talán már „útközben”
az örök űrt hagyó Édest kereste.

Bp. 2009. április 27.

Lélek jel

Lelkem rétre leterítéd,
Harmat-permet nedvesítéd,
Verőfénnnyel felszárítod,
Beleégve rajta hagyod
Szerelmes lenyomatod!

Bp. 2009. április 27.

Évforduló

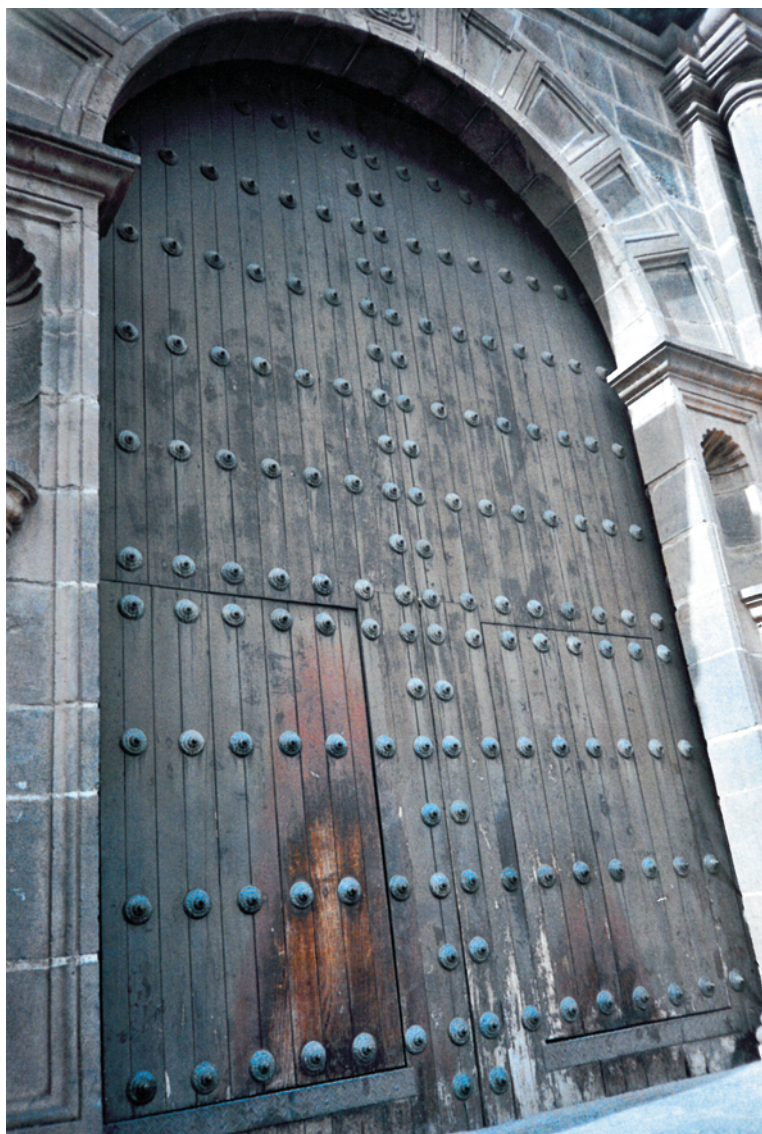
Őz-szemedre visszanézek,
Mit ígér?
Őz-szemedbe élet fénye
Visszatér.

Kölcsön adom életemet,
El ne menj!
Kölcsön adod elmúlásod,
Hogy felelj!

Célszalagod átszakítod,
Összerogysz,
Célszalagom égbe dobom,
Majd megfogsz.

Minden amit elvittél
Az itt maradt,
Nem adtam mást elvinni
Csak magamat!

Bp. 2009. május 7.

Cuzco – Peru (*világörökség*)

Új napra

Halvány a hajnal,
Elmaszatolt szürkéségből
Kandikál óvatosan,
Véres szegélyűvé
Foszló égből,
Tenyérében hozza a napom.
Ma vajon azt kapom
Ami az én akaratom?
Talán, ha nem erőszakolom
Rándult akarással,
S ráhagyom,
Nem lopom a napom,
Akkor talán – s csak is így –
Megeshet,
Ajándéku! hozza elém
Búcsúzóul az estet.

Bp. 2009. április 28.

Lélek-kerekek

A sír körül körök libegtek,
Mint életre kelt lelkek,
Mint mikroszkóp alatt szemlélt,
Fény-fogakkal szegett sejtek.

Keringtek, s ráébredtem,
Nem mondtam el idejekorán,
Elengedtelek, hóhullás-szavaim
Vigasza, magamnak szólt csupán.

A rekedt spirituálé telet hoz
Egy csésze forró teába,
Belemártogatom a lelkem,
Rátapad a filter, ott állok elázva.

Csak a szél kavargat,
A mézet nem én csurgatom,
A gőzökben már felszállt régen
Nyelvet égető tűzem, fahéj-illatom.

Pergamenre potyognak a könnyek,
Pergamen törékeny arcom,
Széthulló száraz mosolyom
Lélek-körök előtt fejem erőtlen lehajtom,
– fehér márvány-tömbbe kapaszkodom.

Bp. 2009. május 16.

Átadás

Gyűrött sorok,
Gyűrött lapokon,
Gyűrött arcom
Reá borítom.

Papír-barázda
Bőrömbé mélyed,
Lapon a lenyomat
Egy vésetnyi élet.

Bp. 2009. május 16.

Ébresztő

Mint korai piac nyitánya
A madarak találkozása.
Mintha egyik sem figyelne másra,
Gyönyörű egyveleg – ébredek –
Fák ágára telepedett,
Trillázó pletyka-fészkek
Hajnali kórusára.

Bp. 2009. május 16.

Arequipa – Peru

Útra keltem

Süket csend fészkel ma bennem,
Madarait eleresztem,
Mégis hallgat minden sejtem
Valami újra várva,
Békét remélő csodára, vagy
Megújuló szárnyalásra.
De nyesett a szárnyaim vége,
Ezer tolla hullt a mélybe,
Mint öreg sasok reménye.
Kitéptem minden megkopottat,
Szélnek engedtem a múltat,
Sebeim csontig kivájtam,
Fényes szirtre elszántan felálltam.
Új szárnnal új évtizedet nyertem,
Az óceán felett útra keltem.

Bp. 2009. július 9.

Forró nyár

Száradó ruha parfümöz levegőt,
Bádog ereszek erjesztik a hőt,
Szél alig enyhíti a perzselő napot,
A hajnal friss permetéből semmit sem hagyott.

Kúszik fel a mediterrán mind északabbra,
Szauna kövekként süt a Kárpát-alja.
Konokul vonul a meleg, fáradt sereg
Kilőtte minden tűzgolyóját, földön hempereg.

Melegszik a föld, forró lehelete a lég,
Kérd végre ernyőül Isten hűs tenyerét,
Másképp itt maradsz, mint a vert sereg
Kérd végre, egyedül meg nem mentheted!

Bp. 2009. július 9.

Madarakról

Faragnom kellene rímeket,
Zengeni szép szavakat,
De ezt nem így küldi az ihlet,
Hiszen a rímek, maguk a madarak.
Világ legkisebbje, apró kolibri,
Vagy méteres szárnyakkal
Levegőn terülő sasok,
Végtelenek szabad szárnyasai,
Tiszteletre méltón hatalmasok.
Tavaszforgulón hazatérő frakkos
Nem bálból, végtelen hosszú utatok,
Egy-két hónap s már fiaitok festik
Égre, mutatványos gyakorlatotok,
Hogy hívó levelet sem várva, a gólyákkal
Újra meleg partokra induljatok.
Reggelt ébresztő sárgarigók,
Forgatja torkotok az arany-rögöt,
Minden elnémul szép hajnalokon,
Ha zenétek világra szüli örömtöke.
Ettől a gerlék is szerelemre gyúlnak,
Egymásnak bókolnak villany-dróton,
S ők tudják szerelmi vallomásuk
Hogyan fut tovább bűgő-hódolón.

Friss fűre rebbenő fekete rigó,
S nád felől érkező pihés poszáta,
Mindnyájatok drága égi ajándék,
Magasabb dimenziók küldött románca.

Velence, 2009. augusztus 30.

Arequipa – Peru

„...rendelt ideje...”

Amikor az ősz már nem a beérés,
A göngyölt szalmabála nem kedves-kerek,
A hullott leveleket nincs erőd seperned,
A szőlő méz-íze sem oldja kedvedet,
Akkor már nem dalt körmöl le tollad,
Botra görbül rá fáradt kezed,
Nem vársz már semmit, korán bújsz el este,
S nem érted nyugalmad miért nem leled.
Akkor még egyszer szedd össze erődöt,
Örülj a napnak mi fényes, meleg,
Ne a búcsú gondolattal; szemezz csillagokkal
Ne sürgesd! – hívnak ha már fent lesz helyed!

Velence, 2009. szeptember 22.

Nem egyedül

Fejem felett a tiszta kék égen
Fehér habokból ősz-fürtös fejed,
Felhő-pamacsok adják égi úton
Egymásba érő, sűrű léptedet.
Jó érzés, hogy itt vagy,
S az ecetfa levelet Te rezegeted,
A ciprus finom bólintását,
Orgona bokrában Te cserreged
Az intést, az óvó vészjelet.
A darázs fullánkjában
Te büntetted kezem, mi talán
Durván hessegetett.
Minden olyan „együtt”
Szerves összetartozás, ahogy
Gyökér a földdel, korona éggel
Összeköt, s milyen finom ahogy
Köztes lepke-léttel, könnyű
Szárnyal köztük körözök.

Velence, 2009. szeptember 2.

Öreg folyó

Lelassultam,
Köveket, sziklákat görgető folyó
Rohanásom csetlő-botló,
Vékony csermely-erekre bomló,
Szerteágazó.
Elhagyott zuhatag-árkok
Maradtak utánam,
Hordalékaimon
A hab-fodor emléket hagyott,
A vízbe mélyült lábnymok
Nyomtalanok.
Minden tükrömben maradt,
Csúcsok havas látványa,
Lámák nyugodt sétája
Szirtek szélén,
Őrzött rovasok egy sztélén.
Semmi mellett el nem rohantam,
Ami teremtetten lényeg,
Mi zavarossá tett azok az érzések.
Azoknak békés öblét félttem,
Előrerohantam, vagy lekéstem,
Talán ezt nem éltem meg- és át bölcsen,
A forrásnál még zabolátlan törtem

Kanyarokat vágtam, elvesztem
Olykor sásban-nádban-pocsolyában,
S most itt ballagok lelassult folyó,
Lerakott hordalékaim
Deltákra szakasztom,
Hold-töltekor érzem
A hosszú útnak végét,
Talán követnem kellett
Volna őket,
Kik az óceánt elérték.

Velence, 2009. szeptember 10.

Füzetek

Szeretem a füzeteket
Ahogy megbújnak hónom alatt,
A füzeteket becsülöm,
Fanyalgás nélkül befogad.

A füzeteket szeretem
Szükséglet hogy legyen velem,
A füzet majd mesél rólam
Ha belenézel, ha nem leszem.

Füzet volt régen is, agyagból,
Rovás-jel került rá Eblába'
Vagy min ükömnek kedves betűit
Spongya törölte, a palatábla.

A füzet gyóntatom,
Bizalmasom, ha kell a szó valahol,
Ha küldték, ha közvetítem,
Ha magamat benne átadom.

Velence, 2009. szeptember 17.

Seregély-had-sereg

Nyári délután a nap hevét,
Fekete árnyak sötétíték,
Viharos felleg tán cikázva száguldón?
Ezrednyi seregély eget átforgatón.

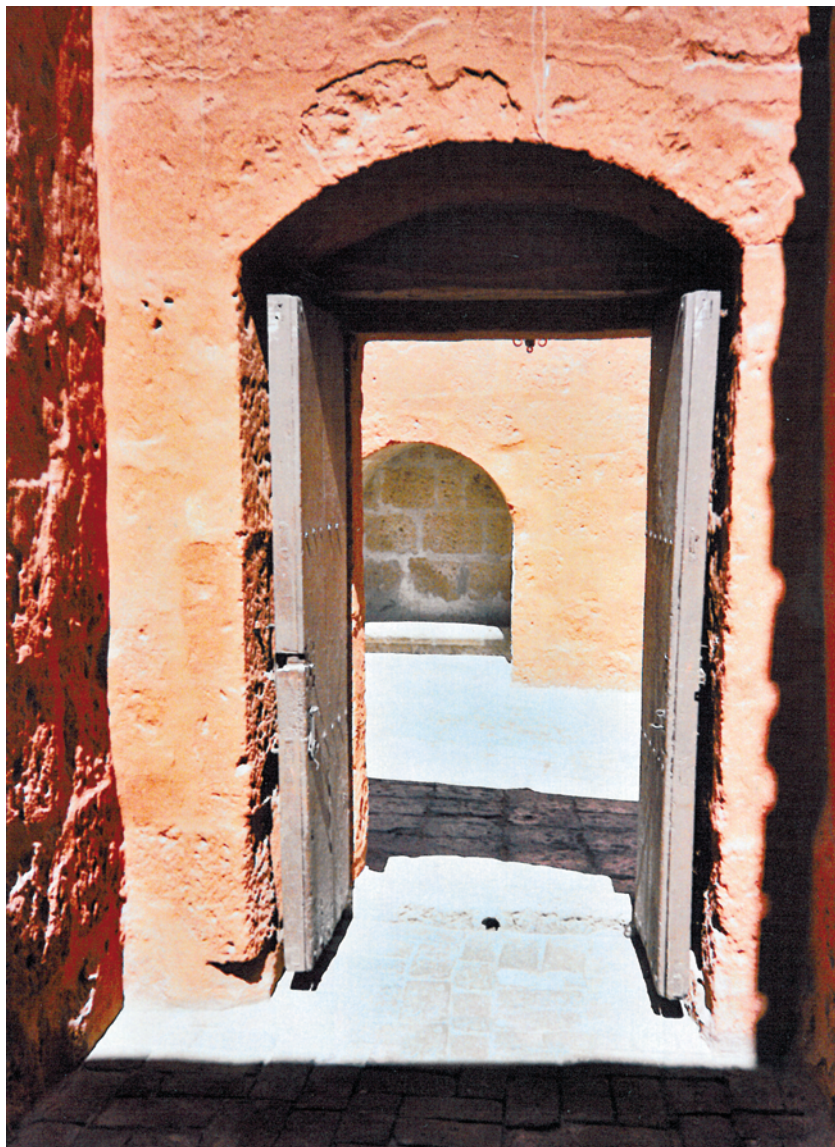
Dézsmálni jött a kalóz sereg,
Marad-e szőlőd, rettegheted.
Örült sebesség, zúgó szalag,
Van ki ezt vezényli, élén halad?

A fekete ezred ír nyolcasokat,
Hatalmas zászlóként magasba csap,
Rablók, vagy játékos gyerek sereg?
Közük nem láthatsz, nem ismered.

Sárkány, ki vesztette mind hét fejét,
Egy testként száguld, nem szerteszét,
Perc múlva kígyózó hullám-vasút,
Nem értem; ki mondja merre az út?

Seregély-kórus ki karmestered?
Mindenki vezényel, s mind egyre megy.
Eltűntök, feltűntök mint látomás,
Rabolva rajzolt őszi varázs.

Velence, 2009. szeptember 24.

Arequipa – Peru

Hőlégballonon érkező reggel

Újhold szigorú pengéje,
Bach E-moll szonáta zenéje
Nem ringat, nem alszom, hallom
Elakadt szalagon pörgő benső-hangom.

Hány hajnalon, hány éjszakán
Virraszt az álom vak-ablakán,
Lelki kamrámnak résnyi fényén,
Éj-vászon hasad az ég rongyos szélén.

Ziháló mellkas menekülésben,
Visszazuhanás álom-merülésem
Néma sikoly, hallom vagy nem hallom,
A napfény már valóság s a négy hőlég-ballon.

Mi úszik az égen s pöfékel szuszogva,
A tüzet, mint kovács alája fújtatja,
Óriás gömbölyűn itt úszik felettem,
Sötét éj, rossz álom, de csodára ébredtem.

Velence, 2009. szeptember 24.

A közömbösség nem védelem

Egy gyermekarc
Aggastyán szemekkel,
Kicsiny kéz
Puffadt hasára
Keresztben.
Döbbenten nézed,
Váltasz más csatornára,
Kényelmetlen,
Ne légy közömbös a világra!

Egy síró férfi
Elúszott háza
Viharok törte éjjelen,
Hol a családja?
A háborút állta,
De élete álma –
Árban zúg végtelen
Szomorúsága,
Ne légy közömbös a világra!

Pokolgép zúzta
Kráter tövében,
Szétégett modern

Harci szekérre
Felrakott kérdés;
Sosem lesz vége?
Fegyver válaszol,
Fegyverek vitája,
Ne légy közömbös a világra!

Elhagyta földjét
Földön-futóként,
Visszanéz vágyva,
Gyerekként járta
Rétjeit egykor,
Menekült státus
Süllyed a sárba,
Ne légy közömbös a világra!

Telítve minden,
A föld és a lélek,
Szenny borítja
Fészked,
Üdvöd közömbösséggel
El nem nyered!
Ne légy közömbös!
A világot jó gondolattal is segítheted!

Bp. 2009. szeptember

Vízen indultam

Az ég nap-rakta tüze mellett,
A bárányfelhők lepihentek,
Madarak veszejtett tollai
Vörös csíkokat festettek.

Lábaimhoz vonultak lassan
A méltóságteljes hullámok,
Elmerülten vízre feledkeztek
A reménykedő, békés horgászok.

Két sirály sikoltott kergetőzve
A szeptemberi csendben,
S a vörösen terülő víz-szőnyegen,
Elszánt-hittel feléd mentem.

Velence, 2009. szeptember 29.

Fekete tükör

Gauguen fekete tükrében
Színek orgiáját pihente szemem,
Vagy tán belső valóságot kémlel
Aurátlan, halvány éneмен?

Káprázat ne rontsa látásom;
Nap-fényezte szappanbuborék
Elpattan, elúszik, ne erre figyelj,
Mindez csak merő külsőség.

Lehet-e perc számomra kezdet,
Lehet-e perc számomra vég,
De lehet ezerszer újult kezdet
Ha van céloom, s táplállok reményt.

Bp. 2009. szeptember 29.

Melletted álmodón

Árulkodón mosolyog,
Szád szögletén
Mocorog
Apró rezzenéssel
Álmod.
Lábad, mint futó őzé
Nyugtában is
Őrzé a jó
Vágtát.
A szemek emlékeznek
Fedett íriszszel,
Hiszen látták
Valahol
A tiszta nappal
Fényét-árnyát,
Kis batyuba
Kötözték
Az élményeket,
S most ők vetítik
Éj-vászónra
A gondolattal kevesebb
Nappali emlékeket.

Bp. 2009. október 15.

Arequipa – Peru

Szó-szövő

Szavakat szövök
Szószékemen,
Betűimtől pörög
A rokka.
Mintáz eredményt,
Tetszést vagy
Nem tetszést,
Hallgatón-hallgató
Arcotokra.
Szövöm a szót
Sodrom a sorokat,
Göngyölegben
Színes-színtelen
Írás minták.
Egyszer talán
A vers-szőnyegeim,
Mint falvédőt
Falra akasztják!

Bp. 2009. október 15.

Intenzíven

Víz ringatta sás a testem
...és a lelkem?
Gyümölcsöt érlel,
Hulló zamat?
...ki tudja – követni
felhők képesek csak –
zaklatottságomat.
Szívem burka mint a Föld
Ezer erem szétömölt,
Zabolátlan folyók árja
Káosz – áthárítására,
- életért folyik a vágta.
S a zöld és fehér kórterem
Megnyugszik, elengedem
A szívrahlónak lábát,
- alagút végén fény –
vannak akik látták,
én csak visszajöttem,
hogy újjá szülessem,
ezredszer is újra-újjá
megunhatatlan
magammá.
-Valami vár még!

Bp. 2009. okt. 15.

Mellék-utakon

Repültünk az úton,
Szaladtak a rétek,
Mellettünk mozdultak,
Utol még sem értek.
Harsogó zöldben
Birkák legelésztek,
Úton száguldókra
Ügyet sem vetettek.
Felhők labdáztak,
Színeket cseréltek,
Köztük a madarak
Cikk-cakk csicseréltek.
Integettek a fák
Vékony karjaikkal,
Avart öntöztek
Lehullott harmattal.
Egy gomba állt büszkén
Búbján a kalappal
Egy másik lesújtott,
Kettéhasadt skalppal.
Már messze jártunk,
Nekünk nem emelte,
Minap egy csiga

Lehet, lelegette.
Erdőn-mezőn át
A várost elhagyva,
Szárnyas kocsi repült
Végtelen szabadba.
Öröm-erőt tankolt
És csak adta-adta,
Harangszó velünk
Napba szaladva!

Bp. 2009. október 20.

Különös földön

Vihar harapások
Tépik a földet,
Óceán mélyek
Felszínre löknek
Alvó lávát görget,
Búgó szirén hangot,
Csillagok hullását
Siratja az Andok.
Nap-kapuban álltam
-különös kegy ez –
felemelt karokkal
fogták kezemet
az ősz-energiák
s az emlékezet.
Végtelenben bércek,
Fekete lyukak,
Ezüst só-lepárlók,
Szerpentin utak,
Gyermek-arcú lámák
„asszony-kalapok”
inka-ösvények,
monolit-oszlopok.
Mesékből ismert

Különös világ,
Kaleidoszkóp-
Prizmákban
Éltem át, a csodált
Inka-kultúrát.

Bp. 2009. október 21.

Arequipa – Peru

Takarító ősz

A szél takarított, sepert,
Pödört, színes leveleket terelt,
Árokba zúdított csontváz ágakat,
Portalanított fásult házakat.

Majd esőt küldött, mosott, vasalt,
Lomb közt rekedt szilvát aszalt
Még az őszi nap, ki nevetve nevelt,
Mostanra égalján erőtlen hevert.

Szomorkás minden, temető szagú,
Krizantém, tömjén, mécses illatú,
Nyári terepről varjú is költözött
A városba – úri mód – sötétbe öltözött.

Őszi szél, őszi könny, őszi hangulat,
Nem hagyom, hogy befonj rázom magamat!
Dombra fel! – izzadón gesztenyét szedek,
Csipkebokor lángol, csókos-örömet!

Bp. 2009. október 27.

Belső harangok

Valahol szólnak a harangok,
Bennem süket csend, hallgatok.
Valahol szólnak a harangok,
Kérem – most ne szóljatok!

A hangot a szél hozza hozzám,
A csendem a szél viszi el,
Ólmos szitálás földre nyomna,
De ez a hang megfog, felemel.

Lebegek köztes légi-létben,
Ringatózó szeráfi zenében.
E pörgésben ha csendben maradok
Felzúgnak, szólnak a belső harangok.

Bp. 2009. október 31.

Mindenszentek este

Fátyol alakod könnyű sálként
Ölekezett a nyakamon,
Az égbolt különös rezgést hallatott,
Mint pólya-ütővel érintett cimbalom.

E fuvallatra, s finom hangra
A gyertya lángok hosszúra nyúltak,
Díszfényt kölcsönöztek, sorfalként
A sírok között minden útnak.

A kavicsok ragyogni kezdtek,
Mint Fiastyúk körül a csillagok,
Márványkőre, dőlt keresztekre
Lekucorodtak az apró angyalok!

Bp. 2009. november 1.

Déli féltekén

Napsárga dűnék,
Homok-szemek,
Lezúgtam rajtuk
S csak nevetek.
Oázist öleltek
E fodros hegyek,
A szél velük élt,
Élt! Nem temetett!

Ultramarin
Víz-tükörben
Eukaliptuszok,
Rongyos ággal
Integetnek ha
Kocsi kocog.
Méla-béke
Hegyek csipkés,
Havas magasán
Nappfény lépked
Az óriások
Meredek teraszán.

Elfelejtett templom
Oldalt ős kő-falloszok,

Vállukon Máriával
Új zarándokok,
Sziklacsúcson,
Barlangokban
Áldozó-helyek,
Nap-kapuban,
Nap-szigeten
Szent-forrás felett.

Ember, állat, élet itt
A természettel egy,
Ritka, tiszta levegőjét
Tán pók-szötte meg.
A vékony égen,
Boltos ívben
Szivárvány remeg,
Hitük szerint
Ajándék ez;
Ő a „Nap-gyerek”.

Itt áll az Idő,
Ismerjük mi
E hegyi csendeket?
Itt áll az Idő,
S időtlenül
A világ oly remek!

Bp. 2009. nov. 15.

Együtt – egészen

Fél-ember voltam,
Te **Egész** lényed
Bőkezűen adtad hozzám.
Egyre vágytál, s feledként
Hitvesül, magaddal
Eggyé olvasztottál.
Két félként lettünk,
Egészen Egyek,
– holtodiglan.
Míg valódat a halál urától
Részemből szaggatni
Hagytam.
De megízleltem milyen
Az Együtt-érzés, s ezt
Hordom magamban
Bonthatatlan,
– holtomiglan!

Utószó:

A Paradicsomban Egyek voltunk,
Örök időktől mindig Egyek,
Félszegen, félemberként
Ma is mindenhol kereslek!

Bp. 2009. november 18.

Cuzco – Peru (*világörökség*)

Sem rosszabb, sem jobb...

Sem rosszabb, sem jobb
Nem vagyok, – de elég-e ez
Hajnalok küldője,
Szűz harmatok szülője,
Ti tanító nagyok,
Lélekben szegények,
Szívükben gazdagok?
Elég-e sodródva haladni
Az árral, békélni, harcolni
Sivatag-magánnyal?
A homok viharban
Talpon maradni,
Rozsdás kapukon
Hagyni beragyogni
A szeretet-fényes Napot,
Te tudhatod;
sem rosszabb, sem jobb
nem vagyok,
de játszom-e én a szólamot
amikor csend lesz
csak lélek-hegedűm sír,
hogyan szinte felemelkedem,
szólíthatlak egyszer is így:

Mesterem?
Sem rosszabb, sem jobb
Nem vagyok,
Fontos, hogy legyenek dalok,
Mi nem örökölhető,
Nem tékozolható vagyon,
De elegendő-e vajon,
Hogy a kettő között:
– sem rosszabb, sem jobb... –
Mindenem oda adom?

Bp. 2009. november 19.

Mind közelebb

Egy kicsivel mindig közelebb jössz,
Mint suttogó szél a tűzhöz,
Mint szimfónia halkan a fülhöz,
Egy kicsivel mindig közelebb jössz.

Egyikkel fellobbants, táplálj,
Másikkal megnyugvást nyújtsál,
Mint permetes eső a földhöz,
Kicsivel mindig közelebb jössz.

Finoman mindig közelebb érsz,
Jöttödre nem retten őz sem,
Mellénk állsz vigyázó őrszem,
Vezető lámpás a ködben.

Finoman mindig közelebb érsz,
Nyílik meg milliárd lélek,
Végtelen szeretet közeledve,
Tűrelmeddel mindünket eléred!

Bp. 2009. november 26.

Mi, még így tanultuk

Az iskolában még így tanultuk:
Szókincsed van – gazdag vagy szegényes,
De butaság, ha kevéssel beéred!

Szókincs!
A szó-kincs!

De ma nincs
Ma trágár, vagy obszcén,
Vagy gyér,
Mint tar fejen haj,
De jaj annak a
Nemzetnek, kinek
Szó-kincse kihal.

A szó lehet míves,
S veretes,
Hány kiváló, remek-neves
Írónk, költőnk
Festette meg
E színes palettát,
Melyet irigyel a világ,
Mert ennyi szépséggel,

Fordulat-érzéssel
Egyetlen nyelv sem képes
Kifejezni magát,
S hogy nekünk a világ
Ezerszer színesebb,
Fondorlatosabb és ékeesebb,
Árnyaltabb és sejtelmesebb,
Száz szavunk rá; hogy keservesebb.

A szó kincs!
Figyeljünk oda
Ne mossa el ostoba
Divat és majmolás,
Szlogen, s elhallgatás.

E kincsünk olajjal felér,
Arany-rudakba mérheted
E vagyonod, féltsed hát
A kincsedet,
Ápold mint gyermeked,

Ez a jövőd,
Megmaradásod záloga,
Ebben hangzik el a Haza!
Nem lehet hát, hogy veszni hagyd!

Így lehet a világban szavad,
szellemed így lehet szabad;
„NYELVÉBEN ÉL A NEMZET”

E mondatot
– soha ne felejtse!

Bp. 2009. dec. 9.

Machu-Picchu – Peru

Holnap karácsony

Hó-ködmönkéd égi angyal
Ráborult az éji tájra,
Sirály-fehér szárnyalásod
Puha-pelyhek táncolása.

Aludjatok, – éjfélre jár, -
Fedél alatt kis gyermekek,
Céltalan kóborló ebek,
Valahol vár falat meleg.

Finom, csendes várakozás
Oldón foszlik köves magányra,
Születésnek fenn a gyásza,
Csillag indul földi világra.

Bp. 2009. december 23.

Mi a jó?

Ha a csendre vágyónak nem beszélsz,
Ha szomjazóknak szólsz Igét,
Ha törött madár-szárnyat kötözöl,
Ha fázókkal együtt délre költözöl.

Ha lázas betegre terítsz takarót,
Ha szolgálni tudod az alattvalót,
Ha kicsinynek süveget úgy emelsz;
– Ember, Te mindent megérdemelsz!

Mi a jó? – Mindenki másra kér,
Kutyának talán egy falat kenyér,
Ha fagyott tó oxigént adó lékje vagy,
Félő öregnek lába, ha kihagy.

Kiáltás ott, hol visszhangra lelsz,
Hol elég a suttogás hogyha felelsz,
Ha kell, eget hasító villám-csapás,
Leömlő víz előtt gát-szakadás.

Feszítő szélnek, szél-vitorlás,
Tűzhányóként is csak pici parázs,
Medreket tisztító szent áradás,
Szeretet tengerré áramolás.

Mi a jó? Isten tudja csak!
Hogy Te is tudd, bátran
bízd Rá magad!

2009. december 27.

Ne félj nyitni kaput

Kopott kilincsen ezer tenyér,
Nytott szárnyakon betér a fény,
Tárt kapun mindenki befér,
Ki sorban állt valahol, semmiér'.

Bizalom nyit meg zárat,
Szeretettől pattan szét lakat,
Félelem zárja a házakat,
Mosoly lehullat vaspántokat.

Ne félj hát nyitni kaput,
Ne félj, ha kulcsát elhagyod,
Légy első ki megteszed,
Tárt kapu a lelked, tenyered.

2009. december 27.

Hold-kapu – Bolívia

Szórod szirmaid

Szórod szirmaid, leveleid,
Nyárfák arany-tallérjait a sárba.
Az árva ágakat ölelkezteted,
Köd-gombolyagok közt,
Hold-nyoszolyába.

Tékozló ősz, mindent elherdálsz,
Mit nyár termett gálánsan neked,
Vagy nem is tékozolsz?
Csak tudván-tudod;
Gorombán rabolják,
Ha nem engeded.

A Négy Kapu

Születés kapuja tavaszra táruló,
Gyenge-gyepen rozsdapelyhek,
rügysző gondolat-szóvirág illatos,
Március- március – megújuló kezdet.

Talpad alá simul tavasz-vég varázsa,
Új Kaput nyit az Átalakulás,
Válságok, krízisek, haragok harangja
Léleknek sír, a könny-áradás.

Kapuja csikordul November havának,
Vaspántja kilazult - Elengedés.
Imbolygó lángokkal, dércsípte álmokkal
Kísér árnyékkal a beteljesülés.

Ha túlértél november Halál-kapuján,
Oszlik a sötét, mindent elérsz,
Szereteteddel, összes kincseddel
A Fény-Kapuján Te vagy ki belépsz!

Bp. 2010. március 2.

Tartalom

Ó éven túl	7
Nem én uralkodom	8
Kapuk	9
Magtalan fogadalmak	10
Szmog riasztó	11
Vannak még ünnepek?	12
Hát leltározhatunk	14
Kiáltás	15
Kikelet	16
Tánc	17
Scarabeus	18
Húsvéti ajándék	20
Élet	21
Munkáld a lelked	23
Test-szerkezet	24
Szív-őr	25
Kaláris – szemek	26
Fák között besüt a nap	28
Gyűjteményem	29
Bál után	30
Csalóka	31
Város-pár	32
Valahol ha vagy	33
Nagypéntek	34
Esti visszapillantó	35

Tavaszbba szaladva	36
Mélységet tapasztalni	37
Tűz-néző	39
Valaki felesel bennem...	40
Felébredtem	41
ANYÁK-NAPi emlékezés	42
Lélek jel	43
Évforduló	44
Új napra	45
Lélek-kerek	46
Átadás	47
Ébresztő	48
Útra keltem	49
Forró nyár	50
Madarakról	51
„...rendelt ideje...”	53
Nem egyedül	54
Öreg folyó	55
Füzetek	57
Seregély-had-sereg	58
Hőlégballonon érkező reggel	59
A közömbösség nem védelem	60
Vízen indultam	62
Fekete tükör	63
Melletted álmodón	64
Szó-szövő	65
Intenzíven	66
Mellék-utakon	67

Különös földön	69
Takarító ősz	71
Belső harangok	72
Mindenszentek este	73
Déli féltekén	74
Együtt – egészen	76
Sem rosszabb, sem jobb...	77
Mind közelebb	79
Mi, még így tanultuk	80
Holnap karácsony	83
Mi a jó?	84
Ne félj nyitni kaput	86
Szórod szirmaid	87
A Négy Kapu	88
A szerző eddig megjelent önálló kötetei: . .	90

A szerző eddig megjelent önálló kötetei:

Az Út – versek 2003

Rózsa és kereszt – versek 2003

Szentföldnek útjain – úti-gondolatok 2003

Egyipt avagy Sepsesz Ankh – úti-gondolatok 2003

A rózsaszín ország Jordánia – úti-gondolatok 2003

Hullámok – elbeszélések 2003

Szikrák – kis „füves” könyv 2003

A Csend-életem – önéletrajzi regény 2005

Sorsom lábad elé... – versek 2005

ÉG * KŐ – esszék, elbeszélések, versek 2007

'7-77 2007 Hetvenhét vers – versek 2008

Damaszkusz kapujában – úti-napló 2008

Jelek – versek 2009

Hajnal könyvek – Tíz amatőr költő válogatott írásai

– Tizek

– Jelen-lét

Megjelenések antológiákban:

– XXI. század költői 2009.

– Sodrásban – 2006., 2007., 2008., 2009.

– KLÁRIS antológiák

Irodalmi Rádió

– IrodalMatt a magyarnak

– Új versek mindenkinek, minden alkalomra

– Hallgató 32 (CD)

– Sikoly – Irodalmi, művészeti magazin – Novi Sad